

WATERKERKE!

Mark Tijsmans

*Gebaseerd op de wateroplossing van het vijfde leerjaar van GBS De Springplank,
Glabbeek-Zuurbemde*

'Dat was volgens mij echt wel een druppel.'

'Nee. Verre van zelfs. Het was eerder een spatje. Een kleintje dan nog!'

'Druppel zeg ik!'

'Jij kan veel zeggen. Het was een spatje!'

Een jongen keerde zich om waardoor de kurkdroge ondergrond zich roerde en een stofwolk de lucht in joeg. Het meisje dat naast de jongen lag moest niezen.

'Oh ja, bedankt hoor! Krijgen we dat ook nog!' bokte het meisje boos, terwijl ze vlug haar neus snoot. De jongen keek haar aan met een plagerige blik. Hij kneep geheimzinnig zijn ogen samen, waardoor dunne lijntjes van opgehoopt vuil zich aftekenden onder zijn ogen, precies op de plek waar hij naar alle waarschijnlijkheid rimpels zou krijgen als hij een jaar of vijftig ouder was.

Het meisje zag er qua hygiëne precies hetzelfde uit. Het was wel heel duidelijk dat ze allebei dringend een keer in bad moesten. Of onder de douche! Liefst niet tegelijkertijd want dat zouden hun ouders vast niet goedkeuren.

De kinderen zelf waren overigens vragende partij hoor! Die zouden niks liever willen dan languit liggen weken in een bad. Helaas was dat in de heersende omstandigheden vrijwel ondenkbaar. Nee nee! Het bleef helaas bij dromen.

'Oliver! Je bent vervelend!' Het meisje trok een plagende blik en prikte haar eigen droom kapot!

'Annie! Jij precies hetzelfde!' lachte de jongen. En ze omhelsden elkaar even om te bewijzen dat ze het niet meenden.

'Ik heb dorst.'

'Ik heb ook dorst! Maar ik heb nog maar één slok.'

'Jammer.'

'Maar met jou wil ik hem wel delen!'

Annie en Oliver lagen boven op een bestofte heuvel, aan de rand van een middelgroot dorp dat Waterkerke heette. Dat was een beetje een rare naam voor het dorp. Niet vanwege die kerk, want die stond er wel degelijk. Het was de verwijzing naar het water die niet helemaal klopte. Er was toch al wel zo'n jaar of drie nergens nog water te vinden.

En precies dat maakte het hele tafereeltje van de twee kinderen op de heuvel nog wat gekker. Oliver was namelijk gekleed in niks anders dan een pimpelpaarse zwembroek en hij droeg een duikersbril boven op zijn hoofd, met snorkel en al! Annie droeg een badpak en had zwembandjes rond haar bovenarmen. En om beurten speurden ze met een verrekijker de hemel af, in de hoop wat neerslag te ontdekken die volgens Oliver een druppel genoemd werd, en volgens Annie een spatje.

'Ik weet zeker dat het nu elk moment kan gebeuren.'

'Wat?'

'De regen bedoel ik.'

'Dat loop je al een week te zeggen. En die hele tijd al moet ik van jou een badpak aan. Ik begrijp er geen barst van, weet je.'

'Wacht maar af meid!' klonk het plagerig.

Oliver en Annie kenden elkaar nog niet zo heel lang. Hij had altijd al in het dorp gewoond. Maar zij was pas een paar weken voordien komen opdagen, samen met een karavaan van andere vluchtelingen. Rondtrekkende mensen die al hun bezittingen hadden achtergelaten en door het land zwierven met slechts één doel. Achter de wolken aan. In de hoop dat die zich ergens zouden samepakken en het water dat zich ophoopte zouden lossen.

Zodat het begon te regenen! En de mensen zich weer konden wassen! En hun veelal zelfgemaakte opvangtanks konden vullen.

Toen de eerste kleine wolkjes zich boven Waterkerke samentroepen, waren de vluchtelingen al snel van heinde en verre komen toestromen.

In het begin werden ze nog met open armen ontvangen. De droogte die toch al enkele tientallen jaren duurde was voor iedereen erg. Mensen hoorden elkaar te helpen.

Maar veel te snel werden het er veel te veel! De dorpelingen hadden nauwelijks genoeg water voor zichzelf en hun kinderen.

In het verleden was de watervoorraad van verschillende steden en dorpen reeds geplunderd en gestolen door criminele bendes, die het daarna clandestien verkochten op de zwarte markt. Maar sommige dorpen, zoals Waterkerke, hadden daar wat op gevonden. In Waterkerke hadden ze hun watervoorraad verstopt. Daar was de watertoren op miraculeuze wijze verdwenen. En wel van de ene op de andere dag. Oliver wist er toevallig alles over. Omdat hij al in het dorp woonde toen het gebeurde. En vooral ook omdat zijn papa de burgemeester was. En dus ook hoofd van de dienst watervoorziening, wateropslagplaats en zuiveringsinstallatie van het dorp.

Daarom schepte de jongen maar al te graag op tegen de jongere kinderen en de nieuwkomers. Hij wist echt wel waar het water van het dorp zich bevond. Maar hij repte er natuurlijk met geen woord over. Nee dat kon je niet maken! Vooral ook omdat zijn papa gezworen had dat hij nooit nog één enkele druppel water zou krijgen als hij het tegen iemand zou vertellen. Oliver kreeg dorst als een gek door er gewoon aan te denken!

Nee nee! Oliver hield echt wel zijn mond. Zelfs toen er een rondtrekkende boevenbende het dorp kwam binnenvallen vorige zomer, en ermee dreigde het hele dorp plat te branden als niemand zou verklappen waar de watervoorraad lag. Zijn papa was op de boevenleider toegestapt en had gezegd dat die moest doen wat hij niet laten kon, en dat hij en zijn stinkende boevenbende al het water mochten houden dat ze in het dorp vonden.

Ze vonden helemaal geen druppel! Geen spatje zelfs! En ze waren wel drie hele dagen gebleven om te zoeken!

Jaja! Oliver hield zijn mond. Al werd dat wel steeds lastiger hoor. In het bijzijn van Annie. Het probleem was dat het meisje hele rare dingen veroorzaakte in zijn lijf. En ook wel in zijn verstand. Hij kreeg het meestal koud en warm tegelijkertijd als ze bij hem was. En als hij in haar ogen keek kreeg hij meestal ademhalingsproblemen. Om van slappe benen nog maar te zwijgen. Hij had al die dingen gevoeld vanaf het eerste moment dat hij het meisje zag. Dat was toen ze drie weken geleden werd voorgesteld als nieuwe leerling bij hem in de klas. En naast wie kwam ze terecht in de bank, omdat daar toevallig nog een plek vrij was? Juist ja! Naast hem! Zij had toen even heel lief gelachen en hij was van pure consternatie van zijn stoel gevallen en had op zijn tong gebeten omdat zijn mond wagenwijd open hing.

En nu lag zij dus vlak naast hem, in dat bevallig badpak tegen zijn blote bast te schuren. Het leven van een verliefde jongen met een groot geheim kon hard zijn hoor!

'Dit is echt een druppel!'

'Nee! Dat zijn er volgens mij twee!'

'Wat? Druppels of spatten?'

'Wat maakt het uit!'

'Ik voel er nog één! En weer één!'

'Dat zijn er al vier!'

'Ik voel er wel vijf!'

'Dit is waarop we gewacht hebben Annie! Tijd om in actie te komen.'

'Hoe bedoel je?'

Oliver sprong recht en staarde super stoer en zo geheimzinnig mogelijk naar het dorp onder aan de heuvel! 'Volg me naar de kerk!' sprak hij in vurige tongen, alsof je daar geweldig leuke dingen kon beleven.

'Om wat te doen?' vroeg Annie een beetje beteuterd. 'Bidden voor nog meer regen? Als je maar weet dat mijn familie protestants is.'

'Ik denk dat op een regenachtige dag als vandaag iedereen hartelijk welkom is.'

'Hoe weet je dat?'

'Mijn papa kent de pastoor toevallig erg goed! En ik ben misdienaar weet je.'

'In het midden van de week? Het is donderdag!'

'Maakt niks uit als het regent!' grinnikte Oliver, terwijl enkele dikke sappige regendruppels eindelijk het stof uit zijn haar wegspoelden.

Alsof het afgesproken werk was fietste op dat moment de pastoor van Waterkerke voorbij. Hij was een beetje buiten adem, droeg een keurig zwart pak met een keurig wit boordje, al hadden zijn kleren hun beste tijd gehad en hingen ze onder het stof! Maar niemand die daar op lette. Alles in Waterkerke hing onder het stof. Ondertussen stak Annie schaamteloos haar tong uit; om zoveel mogelijk water haar kurkdroge keel in te loodsen.

'Ha die Oliver!' riep de pastoor olijk, en hij zwaaide groetend met allebei z'n handen, hoewel hij die veiligheidshalve beter aan zijn stuur kon houden.

'Ha eerwaarde!' groette Oliver vrolijk terug.

'Ik zie dat je de juiste kledij al aan hebt jongen', sprak de pastoor zelvend.

'Haast je naar de kerk!'

'Precies wat we van plan waren eerwaarde!' riep Oliver blij. Hij greep Annie galant bij de pols en trok haar recht.

'Oliver ...'fluisterde het meisje naast hem ondertussen zachtjes.

'Die pastoor van jullie ... die heeft zwemvliezen aan zijn voeten!'

'Ja en?'

'Hij heeft een knalgele fluo reddingsvest over zijn pak aangetrokken!'

'Al eens gezien hoe we er zelf bijlopen?' lachte Oliver, die snel op de fiets van de pastoor toeliep en vroeg of Annie achterop kon. Oliver zelf liep naast de fiets om zo sneller in het dorp te zijn.

Annie kon haar ogen niet geloven toen ze bij de kerk van Waterkerke aankwamen. De regen viel ondertussen al met bakken uit de lucht. Langs de kant stonden zo ongeveer alle kinderen uit de buurt, netjes te wachten in een rij! Ze hadden handdoeken, luchtmatrassen, opblaasboten, waterpistolen en ander waterspeelgoed bij zich dat een dag voordien nog overbodig geweest zou zijn.

De papa van Oliver liep drukdoend over en weer en schreeuwde aanwijzingen naar werkmannen die helemaal boven in de kerktoren bleken te zitten. Maar wat het meisje nog het meest verbaasde was dat het dak van de kerk stond opengeklapt. Net als bij een ultramodern sportstadion waar het dak op en af kan schuiven.

'Jullie dak ... Jullie dak kan ...' stamelde Annie steeds maar weer. Ze stopte toen ze ook het dak van de kerktoren zag bewegen, waarna ook dat langzaam openklapte en ondersteboven bleef hangen aan de scharnieren waarmee het vast zat. De windhaan leek er een beetje draaierig van te worden.

'Open ...' vulde Oliver aan. 'Hoe denk je anders dat we het water kunnen opvangen?'

'In de kerk?' Vroeg Annie, nog steeds stomverbaasd. 'Vangen jullie het water op in de kerk?'

'Wel ... dat is te zeggen ...' grinnikte Oliver, blij omdat hij het geheim van het dorp eindelijk een keer kon vertellen. 'Vroeger was dit geen kerk hoor. Vroeger was dit onze ...'

'... watertoren.' besefte Annie plots.

'We hebben hem vermomd als kerktoren', knikte Oliver, best trots op zijn papa, die het hele plannetje bedacht had. 'Perfect veilig voor rovers en ander onguur tuig. Geen mens die eraan denkt om in een kerk naar een waterzuiveringsstation te zoeken.'

'Wat slim', gaf Annie graag toe, terwijl ze de eerste rijen kinderen joelend en uitgelaten van pret de kerk zag betreden.

'En als de kerk zelf, die eigenlijk één groot opvangreservoir is, helemaal volgelopen is ...' ging Oliver verder, 'wordt het water via grote leidingen naar de toren gepompt, waar het gefilterd, gezuiverd en opgeslagen wordt. Als voorraad voor drogere tijden. Het werkt perfect. Wel ... behalve de eerste weken dan. Als de toren helemaal tot de nok gevuld is. Dan hangen de kerkklokken ook nog onder water weet je, en daarom klinken ze een beetje vals. Vooral op de halve uren.'

'Ach zo ...'

'Maar voor al dat water de toren in gepompt wordt ...'

'Ja?'

Oliver trok Annie mee de kerk in, die al voor de helft met water gevuld was, terwijl de regen nog steeds vrolijk uit de lucht bleef vallen. Alle stoelen waren al lang aan de kant geschoven. Boven op de preekstoelen waren wipplanken geïnstalleerd, en de koster speelde vrolijke deuntjes op het orgel dat halfvol water zat en daarom de meest fantastische luchtbellenshow ten beste gaf.

Oliver duwde Annie plagend het water in. 'Daarom moest je dus dat badpak aan!'

Zij gilde even, en hij sprong met een geweldige tarzankreet achter haar aan!

'Bommetje!' hoorden de kinderen boven zich roepen, terwijl de pastoor naar beneden viel en met een enorme plons in het water terecht kwam, waar hij netjes bleef drijven. Dat kwam door die fluo gele zwemvest. En die zwemvliezen!

